

spis obžalovací neb učinil návrh na doplnění přípravného vyšetřování, a nedodržení této lhůty se pokládá za ustoupení od obžaloby.

Ze spisů vysvítají po této stránce tyto procesní skutečnosti, jež může soud zrušovací podle ustálené judikatury vzíti za podklad svého rozhodnutí, třebaže nebyly v rozsudku zjištěny:

Zástupce soukromých žalobců byl po prvé o uzavření přípravného vyšetřování zpraven dne 28. ledna 1936 a dal včas, totiž dne 11. února 1936, na poštu návrh na doplnění přípravného vyšetřování.

Domnělé zpravení zástupce soukromých žalobců o opětném uzavření přípravného vyšetřování ze dne 9. dubna 1936 nepřichází v úvahu, poněvadž bylo zjištěno, že v tomto případě bylo usnesení, o němž jde, nedopatřením doručeno nepovoláné osobě a nikoli soukromým žalobcům nebo jejich zástupcům. Radní komora krajského soudu zrušila proto ke stížnosti soukromých žalobců usnesení vyšetřujícího soudce ze dne 24. dubna 1936, jímž bylo trestní řízení podle §§ 109, 112 tr. ř. zastaveno.

Když pak bylo zástupci soukromých žalobců usnesení, jímž bylo přípravné vyšetřování uzavřeno, doručeno dne 27. srpna 1936, podal jmenovaný zástupce opětný návrh na doplnění přípravného vyšetřování, kterýžto návrh byl dán na poštu až dne 12. září 1936, ačkoli čtrnáctidenní lhůta, o níž byla vpředu řeč, skončila dnem 10. září 1936, kdy byl všední den.

Z toho, co uvedeno, plyne, že soukromý žalobce lhůtu v § 112, odst. 2 tr. ř. vytčenou nedodržel, což se podle nevyvratitelné zákonné domněnky tímž předpisem vyslovené pokládá za ustoupení od obžaloby. Souzený čin stal se tudíž nestíhatelným ve smyslu § 530 tr. z. Bylo-li přes uvedenou skutečnost, rovnající se ustoupení od obžaloby, v trestním řízení pokračováno, stalo se tak hledíc k uvedené zákonné fikci proti vůli oprávněného žalobce, takže nalézací soud měl, nebylo-li trestní řízení již před hlavním přelíčením podle §§ 109, 112 tr. ř. zastaveno, zprostiti obžalovaného podle § 259, č. 1 tr. ř. obžaloby na něj vznesené. Poněvadž zániku stíhacího práva je dbáti z moci úřední (rozh. č. 4894 Sb. n. s.), bylo podle § 290, odst. 1, tr. ř. přihlížeti k tomu, že napadený rozsudek je v uvedeném směru stížen zmatkem podle § 281, č. 9 b) tr. ř., jako kdyby tento důvod zmatečnosti byl obžalovaným uplatňován.

Čís. 6014.

Pro otázku, zda je kdo orgánem, pokud se týče zaměstnancem obce a tím veřejným činitelem po rozumu § 6 zákona č. 178/1924 Sb. z. a n., nemá vzetí do slibu význam konstitutivní.

(Rozh. ze dne 22. října 1937, Zm II 416/37.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmatečnou stížnost obžalovaných A. a B. do rozsudku krajského soudu, pokud jím byli

uznání vinnými: obžalovaný A. přečinem podle § 3, odst. 1, a obžalovaný B. přečinem podle § 2, odst. 1 zákona ze dne 3. července 1924, č. 178 Sb. z. a n.

Z d ů v o d ů:

S hlediska důvodu zmatečnosti č. 9 a) § 281 tr. ř. stížnost namítá, že nalézací soud neprávem přiznal spoluobžalovanému A. povahu veřejného činitele, kdyžtž A. nebyl jako ohledač masa vzat do přísahy a ustanovení jeho ohledačem masa nebylo veřejně vyhlášeno. Stížnost není důvodná.

Ježto jde o ohledače masa v obci na Hlučínsku, přichází v úvahu nařízení bývalé zemské vlády slezské ze dne 9. července 1857, č. 7140, otištěné v druhé části zem. zák. slezského, ročník 1857, stránka 31 a násl. (srovnej § 1 vládního nařízení čís. 321/1920 Sb. z. a n. a dále § 27, č. 4 a § 55 obecního řádu pro Slezsko ze dne 15. listopadu 1863, č. 17 z. z. slez.). Podle uvedeného nařízení slezské zemské vlády musí býti ustanoven zpravidla pro každou obec ohledač masa a jeho zástupce (§ 1). Ohledače masa jmenuje obecní starosta, jenž se o tom vykáže okresnímu úřadu a opatří si od tohoto úřadu schválení (§ 2). Jmenovaného (t. j. obecním starostou) a schváleného (t. j. okresním úřadem) ohledače masa a jeho zástupce je vzítí do slibu u obecního představenstva. Slib ten se skládá rukou dáním (§ 4, viz i § 5 »Poučení« k tomuto nařízení vydaného a připojeného k němu jako příloha A.).

Podle zjištění rozsudku byl spoluobžalovaný A. jmenován ohledačem masa v obci M. roku 1924 tehdejší starostou — správně vládním komisařem — N. Jmenování to bylo schváleno okresním úřadem v Hlučíně výnosem ze dne 2. prosince 1924. Od té doby vykonával A. funkci ohledače masa v obci M. až do 16. listopadu 1936. Nebylo zjištěno, že byl vzat u obecního představenstva rukou dáním do slibu. Tato okolnost nepadá však na váhu při posouzení otázky, zda A. byl veřejným činitelem po rozumu zákona č. 178/1924 Sb. z. a n., to jest, zda byl orgánem nebo zaměstnancem obce M. Neboť jestliže ho obecní orgán k tomu povolal za ohledače masa jmenoval a okresní úřad ho v této funkci schválil a jestliže A. se na základě tohoto zákonem předepsaného úředního postupu funkce ohledače masa ujal a práva a povinnosti citovaným nařízením ohledači masa uložené v obci, pro niž byl ustanoven, vykonával (prováděl ohledání masa, opatřoval je razítkem, vedl porážkový protokol a vybíral za tyto výkony poplatky ve výši stanovené veřejnoprávním orgánem), prováděl touto činností určitý výsek veřejnoprávní působnosti obce jako její orgán, pokud se týče zaměstnanec. Vzetí do slibu nemůže mítí pro dosah § 6 zákona č. 178/1924 Sb. z. a n., t. j. pro otázku, zda ohledač masa je orgánem, pokud se týče zaměstnancem obce a tím veřejným činitelem po rozumu uvedeného zákona, konstitutivní význam. Nepochybil proto nalézací soud, když uznal,

že A. byl veřejným činitelem po rozumu § 2 (6) zákona č. 178/1924 Sb. z. a n., přes to, že nebyl vzat do slibu. Aby ustanovení ohledače masa bylo v obci veřejně vyhlášeno, předepsáno není.

Čís. 6015.

Výkon zástavního práva sám o sobě není chráněn ustanovením § 197 tr. zák.

Zmaření uspokojení pohledávky věřitelovy odstraněním zástavy lze podřaditi pod ustanovení § 197 tr. zák., jen jsou-li splněny všechny náležitosti § 197 tr. zák., tedy zejména i úmysl poškoditi věřitele na majetku.

O takovém úmyslu možno mluvit, směřoval-li úmysl dlužníkův k tomu, aby bylo uspokojení věřitelovo naprosto zmařeno a aby pohledávka věřitelova nebyla uspokojena vůbec.

Jinak znamená odstranění věci dané v zástavu jen zmaření uspokojení z určitého předmětu, nebo určitým způsobem, po případě ukazuje k úmyslu k tomu směřujícímu, tedy k výsledku a úmyslu předpokládanému § 1 zákona o maření exekuce.

(Rozh. ze dne 25. října 1937, Zm I 432/37.)

Obžalovaný dal v únoru 1936 svoje auto, které bylo v úschově u firmy M. (majitel O.), do zástavy firmě N. k zajištění její pohledávky v částce 1.568 Kč 45 h. Mezi obžalovaným a firmou N. bylo ujednáno, že firma M. auto prodá a výtěžek odvede právnímu zástupci firmy N. O tomto ujednání byla firma M. písemně zpravena 15. února 1936. V květnu 1936 převzal firmu M. po dosavadním jejím majiteli O., jenž u ní zůstal nadále jen jako zaměstnanec, nový majitel P. V září 1936 dostavil se obžalovaný k P. a žádal ho v přítomnosti O., aby mu auto vydal; při tom prohlásil, že na autu nevázne žádné zástavní právo. Když byl zaplatil poplatek za uskladnění auta, bylo mu vydáno. Obžalovaný potom prodal ono auto jiné osobě, aniž zaplatil pohledávku firmy N. Soud první stolice uznal obžalovaného vinným přestupkem podvodu podle §§ 197, 461 tr. zák., který spáchal tím, že lstivým předstíráním a jednáním uvedl O. nebo P. v omyl, resp. využil jejich nevědomosti a vylákal na nich vydání auta, čímž firma N. měla utrpěti na svém jmění a na zástavním právu škodu 2.000 Kč nepřevyšující a v částce 1.568 Kč 45 h škodu skutečně utrpěla.

Nejvyšší soud vyhověl zmateční stížnosti obžalovaného, zrušil rozsudek v odpor vzatý jako zmatečný a přikázal věc nyní příslušnému okresnímu soudu, aby o ní znovu jednal a rozhodl.

Z d ů v o d ů :

Zmateční stížnosti uplatňující důvod zmatečnosti podle čís. 9 a) § 281 tr. ř. nelze odepřítí úspěch.

Stížnost uplatňuje především, že rozsudek mylně předpokládá, že firma N. nabyla k nákladnímu autu obžalovaného zástavního práva, že